

kalde dem, det er ikke Jurister som saadanne, men det er de dommeruddannede Mænd, der hedder Dommere, der er Tale om — skulde have været det, jeg kaldte Lovmaskiner. Det tillader overhovedet Dommeruddannelsen og Dommerhvervet under den nuværende Lovgivning dem ikke at være. Og hvis nogen Særling af en Jurist skulde have den Karakter, ja saa er han jo ikke Hersker i Værgeraadet, han er kun een Mand overfor de andre, han vilde da blive overstemt, og med fuldstændig Ret. Men den praktiske Erfaring for Københavns Vedkommende er, at der aldrig har været følt Trang til at ombytte den nuværende Ordning med en anden. Naturligvis, en anden Ordning kan tænkes, og jeg finder det derfor fuldstændig rigtigt, at man, naar Sagen er bragt frem, tager Spørgsmaalet under Overvejelse, og at vi navnlig faar Lejlighed til at indhente Udtalelser fra Overværgeraadet, som jo har den rigeste Erfaring og gennem alle de Forhold, som har foreligget for det, en velbegrundet Erfaring om, hvorledes Formandsstillingen i Københavns og de større Kommuner har været røgtet, og hvilken Betydning Dommermedvirkingen har haft i de forskellige Værgeraad. Det vil være overordentlig vigtigt at faa dette at vide for derved at kunne danne sig et Skøn om, hvorvidt denne eller hin Form er den bedste for Ordningen af den retsmyndige Medvirken i Værgeraadene. Jeg mener kun, at det er at bryde med hele Børnelovens Forudsætning, hvis man paa noget Punkt ganske vilde udslette eller blot aabne Døren for fuldstændig Udslettelse af dette retsmyndige Elements Medvirken.

Trier: Denne Forhandling minder mig levende om de Forhandlinger, som gik forud for Lovens Vedtagelse i 1905. Ganske de samme Problemer drøftedes den Gang nede i Folketinget, af hvilket jeg den Gang var Medlem, ganske de samme Modsætninger traadte frem. Jeg maa erklære mig for principielt at være af den absolut modsatte Opfattelse af den, som den ærede sidste Taler gjorde gældende. Jeg finder det typiske Udtryk for hans Standpunkt i hans Udtalelse om, at man maatte opfatte Værgeraadene som Dom-

stole, der af humane Grunde til Hjælp i visse Henseender havde Mennesker udenfor Juristernes Kreds. Min Opfattelse er ganske den modsatte. Her taler vi ikke væsentlig om en juridisk Kreds, der trænger til Lægmands Hjælp, men om en Kreds af Mænd og Kvinder, for hvem en Opdragelsessag forelægges til Afgørelse, og som saa selvfølgelig paa visse Punkter ikke kan undvære den juridiske Bistand, der trænges til ved Afgørelsen. For mig er Hovedsagen den, at vi staar ikke her overfor Domstole, men overfor Opdragelsesinstanser. Det var den Modsætning, der gjorde sig gældende nede i det andet Ting, og blandt andet ogsaa overfor Ordningen af det her foreliggende Spørgsmaal. Jeg kan huske, at jeg var Ordfører for den Betragtning, og jeg hævdede med den Kraft, som jeg nu kunde, at man netop ikke skulde lade Formændene i Værgeraadene absolut være Jurister, men overlade det til Justitsministeriets Afgørelse, fordi det ikke kom an paa, om Formanden var Jurist eller ikke, men i første Linie om han havde den rette Opfattelse af Opdragelsesforhold. Hvis det skulde vise sig, at man maatte vælge en Mand udenfor Juristernes Kreds til Løsning af denne Opgave, maatte man paa anden Maade sikre, at den juridiske Bistand var til Stede.

Der er ingen Anledning til at komme dybt ind paa Sagens enkelte Sider, men jeg tror, at det er afgørende at holde sig Hovedudgangspunktet klart, og der vil jeg vedblivende hævde dette: Vi staar her ikke overfor juridiske Spørgsmaal, selv om der kan være Spørgsmaal, der rører ved det juridiske, men vi staar væsentlig overfor pædagogiske Spørgsmaal, hvor det gælder om, at den pædagogiske Interesse er repræsenteret som den ledende. Det er ikke det juridiske Spørgsmaal, der er det ledende, det er kun et Middel, det er det pædagogiske, der er Hovedsagen. Derfor hilser jeg altsaa det Lovforslag velkomment, som nu er kommet frem, for at Sagen kan komme under Behandling. Thi jeg er enig i, at man maaske ikke kan blive staaende ved at gøre denne lille Forandring, og for saa vidt vil en Udvalgsbehandling være paa sin Plads; men jeg haaber, at en saadan Udvalgsbe-